

Ediția III
Decembrie 2023
30 Lei

ȘCOALA GIMNAZIALĂ MONTESSORI ATLAS

MONOCOTILEDONATELE

Biologie · Chimie

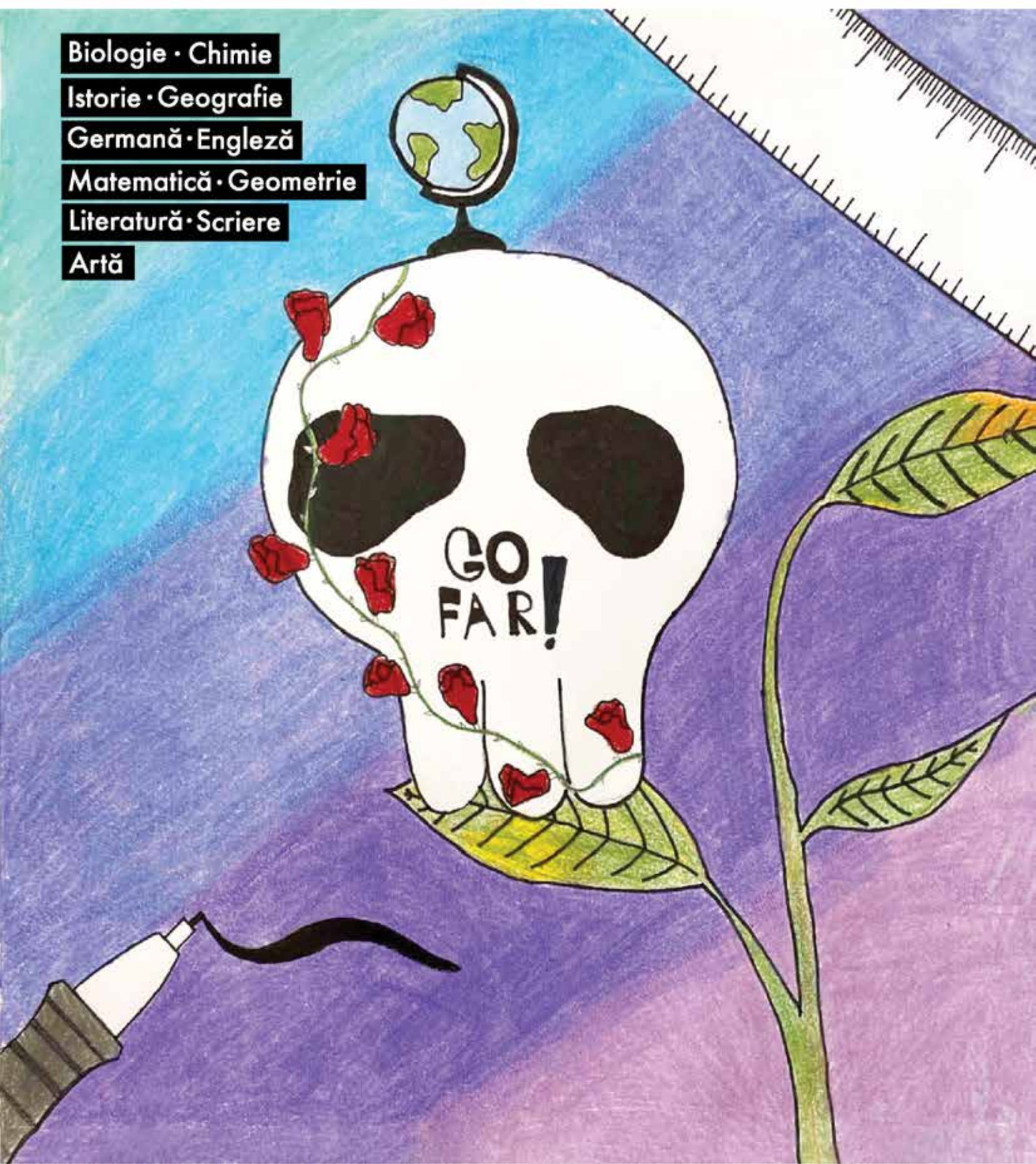
Istorie · Geografie

Germană · Engleză

Matematică · Geometrie

Literatură · Scriere

Artă

Copertă realizată de Miriam Iordănescu

Cuvânt înainte

Ingrid Iordănescu
Mihai Abrudan
Smaranda Curtuzan
Eduard Marian

În acest nou număr al revistei noastre vom **CĂLĂTORII!** Unde? În diverse lumi, toate la fel de frumoase și, totuși, diferite una față de alta, de la minusculele lumi ale virusurilor și a bacteriilor până la vasta lume a explorărilor istorice. În următoarele pagini veți putea citi continuări ale compunerilor noastre și alte scrieri literare noi.

Vă invităm să navigați cu noi prin lumea artei, a biologiei, a istoriei și a multor alte surprize care așteaptă să fie descoperite.

Dacă o veți citi din scoarță-n scoarță, veți realiza că făuritorii noștri de benzi desenate și-au intrat în mână.

Sperăm să inspirăm cât mai mulți copii care să ni se alăture și să-și găsească curajul să scrie dinamic, în concordanță cu tema următorului număr, **DINAMICA**.

Cu siguranță, vor ieși niște opere minunate.

Bucurați-vă de ce veți descoperi!

Vă dorim o călătorie plăcută!

O călătorie neașteptată

Ingrid Iordănescu

Era o seară liniștită, așteptam plictisit în autobuzul aglomerat care urma să ne ducă spre avion. Plecam în vacanță. Autobuzul se porni și pentru o secundă mi se păru că văd o coadă lungă și stufoasă atârând pe lângă geam, dar apoi dispăru. Când autobuzul a ajuns într-un final lângă avion, m-am dat jos nerăbdător să îmi găsesc locul. Am reușit să îmi fac loc printre oameni până la scaunul meu, dar am realizat cu dezamăgire că nu era la geam. Cele două locuri de lângă mine erau deja ocupate, așa că mi-am băgat ghiozdanul sub scaun și m-am așezat.

Era un avion nu foarte mare, dar nici mic, avea rânduri de câte șase scaune, pe o parte câte trei, pe cealaltă parte încă trei, iar prin mijloc trecea un culoar îngust. Scaunele erau maro cu carouri vișinii, iar pe scaunul din fața ta îți puteai trage o măsuță gri, decolorată, cu un suport de pahar pe ea.

Avionul decolase deja de vreo jumătate de oră, iar pentru că era noapte, aproape toată lumea dormea. Pe scaunul din mijloc, adică fix lângă mine, stătea un domn de aproximativ patruzeci de ani, cu mustață neagră deosebit de stufoasă și părul tuns scurt, care sforăia sonor. La geam stătea o doamnă îmbrăcată cu o bluză înflorată și o pereche de blugi negri. Avea un coc care cândva fusese perfect, dar acum era ciufulit, gata-gata să se desfacă.

M-am așezat mai comod și am închis ochii, dar după nici două minute am auzit un sunet ascuțit foarte aproape de mine. Am deschis ochii alarmat și am văzut din nou acea coadă! Am sărit în picioare dar ca să nu atrag atenția m-am îndreptat spre baie.

Era ocupat la baie, așa că am așteptat uitându-mă atent în jur după animalul căruia îi aparținea coada. Din baie ieși un domn îmbrăcat într-un costum albastru închis, care purta o cravată în dungii. Era chel și nu avea barbă. Se opri în cadrul ușii și strănută, apoi își trase nasul și mai strănută o dată, doar că de data aceasta direct pe mine. Mormăi un „scuze” și plecă. Eram complet scârbit dar trebuia să mă grăbesc, în curând avionul urma să înceapă aterizarea și nu mai aveam voie să mergem la baie. Am încercat să mă curăț cât de cât de mucusii domnului, dar nu am reușit complet. Am auzit o voce anunțând că începem să coborâm din avion, m-am întors să ies dar am dat cu capul de ușă și am căzut pe jos, în baie. Nu am apucat să îmi dau seama în ce mizerie stau pentru că totul s-a întunecat.

M-am trezit într-o cameră ciudată fără nimic în ea în afară de salteaua pe care fusesem întins, dar nu am apucat bine să mă ridic că au și apărut niște oameni care mi-au trântit ghiozdanul în brațe și m-au dat afară.

Eram într-un oraș ciudat, în niciun caz Italia unde trebuia să ajung. M-am repezit la prima bancă și m-am așezat. Aveam hainele murdare și miroseam ca o toaletă publică. Trebuia să ajung la un hotel cât mai repede. Am tresărit speriat când am auzit un fel de chițait venind din ghiozdanul meu. L-am deschis și am văzut o caserolă măricică cu o maimuță minusculă în ea. Am rămas foarte nedumerit când am văzut-o. De ce era acolo? Poate crezuseră că era a mea? Dar de ce să o fi pus în caserolă? Poate că era un fel de mâncare tradițională la ei.

M-am dus la hotel și, cu chiu cu vai, am luat o cameră. În cameră era curat și frumos, așa că am făcut un duș și m-am așezat pe pat. Am luat caserola și am deschis-o puțin cât să văd maimuța. Era roșcată, avea ochi mari și negrii prin care parcă puteai vedea cum i se învârt roțițele în căutarea unui plan. Avea lăbuțe mici, negre cu gheare ascuțite și, desigur, coada. Era o coadă lungă și subțire, dar blana portocalie și moale o făceau să pară groasă. Maimuța a sărit pe mine. M-a apucat cu labele ei mici de urechi și și-a izbit capul de nasul meu, apoi m-a mușcat de obraz, m-a tras de păr, mi-a coborât pe umăr, a înfipt ghearele în el și a sărit pe candelabru. Eu am fugit în baie și am început să pun la cale un plan. Dar toate acestea nu înainte de a scrie o scurtă poezie despre maimuță, în care o făceam în toate felurile.

Vă voi povesti pe scurt tot ce a urmat.

Când am ieșit din baie, maimuța a venit și s-a frecat de picioarele mele. Am luat-o în brațe și am mângâiat-o pe spate. Din acel moment am fost cei mai buni prieteni. În următoarele săptămâni am rătăcit prin misteriosul oraș. Într-una din zile mă plimbam printr-o piațetă, când un străin mi-a ieșit în cale. Cred că arătam dezorientat pentru că m-a întrebat dacă mă simt bine, și am înțeles ce vorbea. Vorbeam aceeași limbă. Acest domn mi-a devenit la fel de bun prieten, ca și maimuța, pe care o botezasem deja Domnișoara Maimuță Portocalie, într-un moment fără prea multă inspirație. Cu toate acestea, îi spuneam Fandi, de la fandosita. Acest minunat om m-a ajutat să-mi iau un loc în avionul care ne aducea acasă și a venit cu mine. După ce am ajuns acasă viața mea și-a continuat cursul normal, cu excepția câtorva lucruri.

În primul rând m-am angajat la aeroport ca să pot ajuta oameni ca și mine. Apoi, am o nouă colegă de cameră, Fandi.

După această călătorie sunt mai înțelegător cu orice fel de oameni, mai prietenos cu animalele și, de exemplu, când văd o găină, aripioarele picante nu mai sunt primul lucru la care mă gândesc.

Aventurile lui Spot

În această pădure măgică, unde veți găsi vulpile, lemnul și altele... animale...

Artar: Era o noapte puțin frumoasă. Pădurea era cuprinsă de frământ și ploaia își lovea crenajele cu brutalitate. Dintr-o dată am văzut oul cum s-a rostogolit din cuibul aflat între crenajele mele. Mi-a părut atât de rău dar nu am putut face nimic. Oul s-a rostogolit până în oraș și am nevoie de voi ca să îl recuperați.

Bravul explorator Spot se aventurează în necunoscutul vast al orașului Găsierea oului era cea mai importantă sarcină pe care o primise până atunci.

Miriam I., Ava M., Irina J.

Excursia la Sighișoara

Într-o zi de toamnă târzie am mers la Sighișoara, o ieșire organizată cu școala. Scopul vizitei a fost acela de a vedea cel mai bine păstrat oraș medieval din România. Autocarul ne aștepta la ieșirea din școală și noi ne-am îmbarcat bucuroși, așteptând răbdători cele 3 ore de drum.

Când am ajuns acolo, ne-am debarcat în Orașul de Jos și apoi ne-am continuat drumul la pas, urcând în Orașul de Sus pe niște scări putrezite, așezate pe pământ. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o poartă de piatră, una dintre intrările în vechea cetate ce apăra orașul. Acolo mai erau și niște turnuri despre care aflasem de curând că sunt turnurile breslelor (bresla este o asociație profesională de meșteșugari aparținând unei meserii apărute în Evul Mediu pentru a proteja interesele comune, de exemplu bresla cojocarilor făcea cojoace). În Sighișoara au fost 14 turnuri ale breslelor, dar astăzi au mai rămas doar 9, celelalte fiind distruse. Apoi ne-am continuat drumul prin cetate, unde se aflau căsuțe multicolore, iar unele dintre ele erau locuite.

Următoarea oprire a fost Turnul cu Ceas din mijlocul Orașului de Sus. Sighișoara avea drept de pedeapsă capitală și puteai să îți dai seama pentru că Turnul avea 4 turnulețe mai mici. Când era oră fixă, ceasul avea un suport cu 7 figurine care se învârteau. Ele reprezentau zilele săptămânii, iar în partea din spate a turnului erau 2 figurine, înfățișând ziua și noaptea. După aceea am intrat în Turn, unde era amenajat un muzeu de istorie. De acolo am aflat informații interesante, cum ar fi că un pacient a supraviețuit unei operații doar pentru că a fost primul pacient din acea zi. Mulți nu supraviețuiau pe atunci deoarece nu aveau cu ce să-și dezinfecteze ustensilele și astfel creștea riscul transmiterii de boli.

După ce am vizitat muzeul de istorie, ne-am plimbat prin oraș până la baza Scărilor Acoperite. Acestea au 176 de trepte (le-am numărat), grupate câte 7, a șaptea fiind cea mai mare, și reprezintă duminica, care e zi liberă de la muncă pentru oameni. Ele au fost construite în anul 1642 cu scopul de a ajuta elevii să ajungă la Școala din Deal. Când am ajuns în vârful dealului ne aflam în fața unei biserici numită „Biserica din deal”, pe care am și vizitat-o. O doamnă ne-a așteptat acolo și ne-a făcut un tur al bisericii. De la ea am aflat informații interesante, ca de exemplu: Biserica din Deal a fost construită între anii 1300-1500. A durat atât de mult deoarece a tot fost întreruptă de anumite cauze, cum ar fi ciuma. Ea a fost decopertată de var cu pâine înmuiată în apă, iar asta a durat 11 ani. Culorile cu care a fost vopsită sunt toate extrase din plante, mai puțin culoarea albastră, care e extrasă din roci. Fiecare familie din sat avea o bucată de slănină în podul bisericii și se spunea că slăcina din podul ei este cea mai bună. Familia respectivă avea dreptul la câte o bucată pe săptămână, iar un membru al familiei trebuia să meargă în pod și să ia bucată care să ajungă pe toată săptămâna. Orga bisericii are cel mai scurt tub de 2 cm, iar cel mai lung de 2 m. Biserica are două clopote, unul mare care are 600 de ani și era greu de 1 tonă, iar cel mic care e vechi de 600 de ani și cântărește 500 kg. După ce ne-a spus toate aceste lucruri am mers în criptă (cripta este locul de sub biserică unde sunt îngropați preoții).

Am ieșit din biserică entuziasmați de lucrurile și poveștile cu aer de demult, și cum era o zi friguroasă, ne-am adăpostit într-un loc cald să bem un ceai.

Premiera de la Las Vegas

Ne vom insera cam pe la a zecea tură în cursa de la Las Vegas. Imaginați-vă că suntem un fel de fantome care nu pot face nimic, decât să privească.

LANDO NORRIS accelera în (dacă nu mă înșel) curba unu. LEWIS HAMILTON era în spatele lui. Mașina își pierde aderența, controlul și cei câțiva centimetri față de asfalt. Mașina intră într-unul dintre parapete și luă toată reclama. Lumina era orbitoare, scânteile săreau cu miile. Era ca un foc de artificii. Vehiculul ricoșă din parapet și prinse a se învârti cu zeci de kilometri pe oră. O parte din aripa stângă hotărî de una singură că trebuie să fie doi piloți afară de pe pistă, de aceea se împotrivi și rămăsese în mijlocul drumului. Deci ne întoarcem de la aripa cu tentativă de omor la personajul principal. NORRIS fu luat prin surprindere și își luă mâinile de pe volan. Mașina se îndreptă spre curbă și cum omul trăia o experiență nemaipomenită, poate că zeii norocului au hotărât că: hai să se lovească doar un pic. Mașina se înfipse ca un pumnal prin straturile de protecție... mai rămăseseră două.

De sus se vedea tot dezastrul. Mașina înfipă în parapet, mecanismul de viraj era distrus, roata dreaptă față era îndreptată spre parapet, iar cea stângă înspre cea dreaptă și ar mai fi multe lucruri de descris, dar aș scrie o carte într-un final dacă vi le-aș povesti.

După ce NORRIS se dezmetici, transmise prin radio următorul mesaj: "I'm OK." El sări din mașină chiar când veneau Vestoșii (așa le spun eu). NORRIS se îndreptă clătinându-se către unul dintre Vestoși, care se oferă să îl sprijine până venea SAFETY CAR-ul. Ce mai călătorie! Mai încolo urma să aflăm că NORRIS a fost dus la spital pentru a fi verificat.

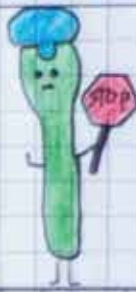

Mai țineți minte aripa cu tentativă de omor? Ei bine, ea intră, cum s-ar zice, în nasul mașinii lui HAMILTON, care se sperie un pic, dar continuă să meargă relativ normal. Dacă te uitați mai bine, mașina era dezechilibrată.

În următoarele curbe, mașina părea că nu mai ascultă de HAMILTON. În următoarea curbă HAMILTON nu mai putu lua virajul, dar norocul lui că era o curbă în formă de W. El tăie curba și luă un stâlpișor portocaliu. SMIORC, era așa de mic și a căzut la datorie.

Lumea virusurilor și a bacteriilor

Acestea sunt unele dintre personajele care vor apărea în banda desenată:

			
Coronavirus director	Escherichia T4 profă matematică	Adenovirus profă chimie	Papillomavirus profă biologie
			
Virusul varicelo-zosterian șofer de autobuz	Helicobacter pylori profă ed. fizică	Enterococ doamna de la cantină	Clostridium tetani politist (x30)
			
Virusul zika elevă pătrunzătoare	Norovirus elevă pitigoi	Poliomavirus elevă pitigoi 2	Rinovirus elevă pitigoi 1
<p>► Sofia S., Iolanda C., Sorana T., Monica V., Andreea R., Daria R.</p>			
			
Denga devul tociar	Treponema devul aiurit	Medicament (x30)	Daria (7 ani)

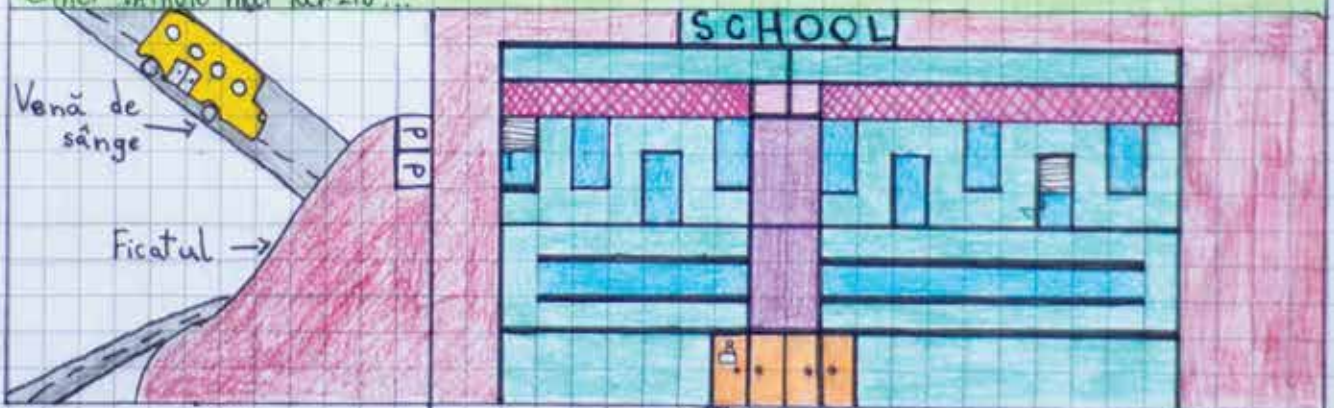
Într-o după-amiază o fetiță pe nume Daria căuta în grădina insecte când văzu un țânțar roșu și se aplecă să îl culeagă...

Uncați mai repede, n-am toată ziua la dispoziție!

Cinci minute mai târziu...

Am ajuns. Coborâți mai repede, am și alți clienți!

↑ In clasa de matematică...

Am ajuns la timp

Cum la timp?

Bine copii repede în bănci. Aveți 25 de minute!

Doamnă, am întârziat doar un minut!

Nu te teme Dengă, tu nu vei primi test.

La ora mea să nu întârziți niciodată! Acum o să primiți un test.

Dar...

Dar vreau și eu test

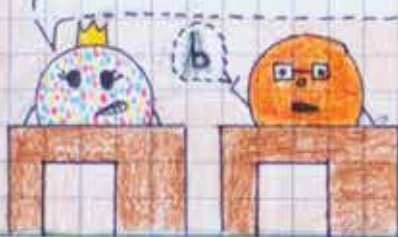

Zece minute mai târziu...

Rinovirus
Test
1) Dacă un medicament de nivelul 9 se luptă cu un virus de nivelul 10, cine câștigă?
a) medicamentul
b) virusul
c) nimeni

Pst... Dengă! Care e răspunsul la întrebarea unu?

Gata copii va expirat timpul! Aduceți testele să le corectez

Seara, Rinovirus și Poliomasvirus se furisară în sala de festivități, dar profa de ed. fizică le urmărise în tot acest timp

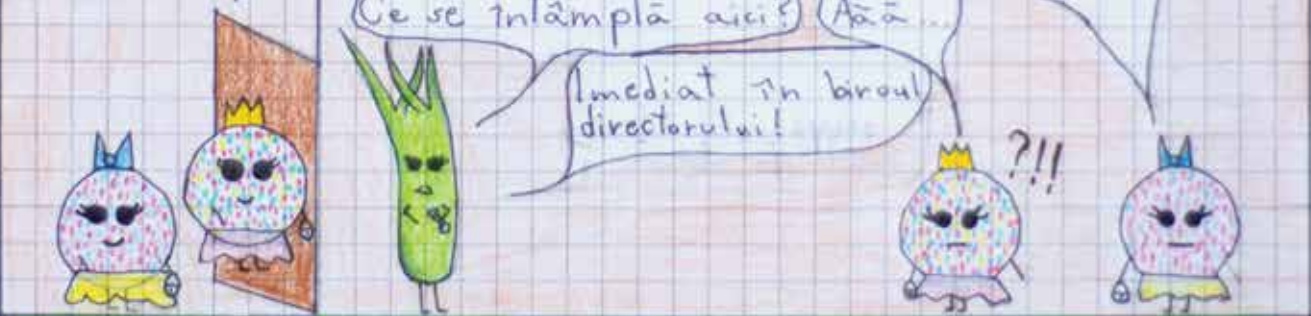
Sala de festivități

Yay! Acum ne putem distra toată noaptea!

Ce se întâmplă aici? Aăă...

Imediat în biroul directorului!

?!?

Mai târziu în biroul directorului.

DIRECTORUL: Ce ați căutat acolo? Dacă așa stau lucrurile cheamă polițistii, doamnă noi mergem la culcare. Paa!

Of, fetele astea! Mă duc și eu la culcare.

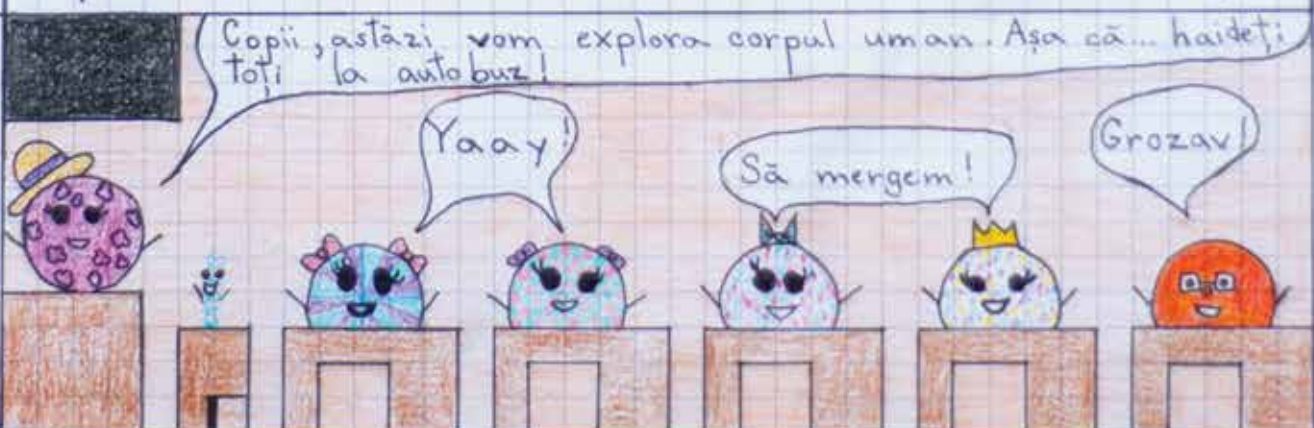
A doua zi toți copiii se duseră la cantină pentru a lua micul dejun.

În clasa de chimie primară fiecare câte 4 eprubete.

După ora de chimie se duseră la ora de biologie.

Va continua ...

Marbella

Salut, eu sunt Flok. Sunt un om la fel ca voi. Eu vă voi povesti extraordinara mea poveste pe care am trăit-o acum trei săptămâni în Marbella. Marbella este un oraș situat în sudul Spaniei, aproape de Gibraltar.

Povestea începe așa:

Era o seară răcoroasă în Barcelona, iar eu mă puneam la culcare când a sunat telefonul mobil. Când m-am uitat pe display, am recunoscut numărul de telefon al prietenului meu cel mai bun, Magnus, căruia toată lumea îi spune Mag. Când am răspuns, el mi-a spus că un coleg de la birou îl sunase și îi spusese că are un bilet de avion pentru zborul Barcelona-Marbella, iar el nu mai putea să meargă, așa că îi dăduse biletul lui Magnus. Magnus mi-a dat biletul mie, căci avea o întâlnire importantă cu șeful său. Eu m-am bucurat foarte tare deoarece am auzit că în Marbella era foarte frumos. Singurul lucru problematic era că zborul urma să fie la ora 23:00, iar eu trebuia să mă grăbesc pentru a ajunge la aeroport.

Mi-am luat un bagaj în care am pus toate cele necesare și mi-am făcut un sandvici.

Aeroportul din Barcelona era destul de mare, iar eu trebuia să ajung la terminalul nr. 2. Când în sfârșit am trecut prin check-in, m-am grăbit pentru a nu pierde avionul, care într-o jumătate de oră urma să decoleze. Eu am fost ultimul care a intrat în avion și mi-am dat seama că eram foarte norocos deoarece aveam loc în primul rând. Câteva minute după ce avionul decolase, am adormit.

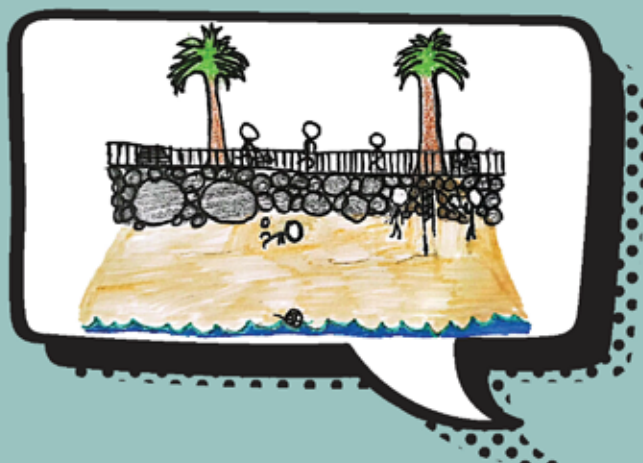
M-am trezit doar când avionul a aterizat. M-am uitat pe geam și am văzut că era întuneric, fiind aproape de miezul nopții.

A doua zi am fost foarte curios să vizitez orașul. Am văzut străduțe înguste pline cu magazine, dar un magazin mi-a atras atenția. Era plin ochi cu papuci de toate felurile, toate culorile și toate mărimile.

Orașul acesta este foarte viu și plin de energie. Îmi plac plajele lungi și late cu nisipul lor foarte fin. Marea este răcoritoare și aduce la mal numeroase scoici. Am cules scoici care erau de mărimi și forme complet diferite. Apoi m-am plimbat pe promenadă și m-am uitat la toate mașinile care erau parcate acolo. Am văzut mulți oameni care făceau sport: unii alergau, alții jucau fotbal pe nisip, făceau yoga, jucau volei și înotau în costume de neopren. Am fost fascinat de câți localnici aveau câini drept animale de companie. Câinii erau de mai multe rase, culori, mărimi și printre ei era și un Shiba Inu, rasa mea de câini preferată.

Când mă plimbam pe promenadă am văzut jucători faimoși de tenis care se pregăteau pentru Roland-Garros.

Am mai stat câteva zile în Marbella, iar apoi am zburat înapoi spre casă, luând cu mine imaginea unui loc special.

Călătoriile lui Ed

Pentru început vom călători în trecut, cu 12 ani în urmă, pe data de 2 Ianuarie 2011, când s-a născut Ed, un băiat mic și frumos, plin de energie și umor.

De-a lungul timpului Ed a crescut și s-a dezvoltat ca orice copil. Acum, în prezent, se află la școală, așteptând cu nerăbdare ora plecării. În momentul în care acele ceasului au indicat ora 16:00, Ed a sărit de pe scaun, și-a aranjat lucrurile, și a ieșit degrabă din școală.

Odată ajuns acasă, Ed a intrat în cameră, și-a trântit ghiozdanul după ușă și a ieșit afară gata echipat de o plimbare prin pădure.

Cu cât Ed urca spre pădure, cu atât se apropia de un loc mai adânc din natură. Ed a înaintat prin pădure cu repeziciune și a continuat să urce anevoios panta. În sfârșit Ed a ajuns la capătul pădurii și a putut să ia o pauză. Găsise locul dorit.

În vârful dealului priveliștea era uimitoare, cerul senin permitea o vedere panoramică asupra orașului. Ed putea să vadă casele, mașinile, copacii și munții de la orizont. Cu cât se uita mai mult, cu atât avea impresia că era în vârful lumii. Ed s-a așezat și s-a uitat în depărtare. De fiecare dată când întâmpina obstacole în viața de zi cu zi, venea aici, se așeza pe iarbă și începea o călătorie în propria minte.

Ed călătorea tot mai adânc în mintea lui, eliminând fiecare urmă de frustrare acumulată. Când Ed își deschise ochii era calm. În acel moment timpul se oprea și putea să călătorească în amintirile și bucuriile trecutului, fără a se mai gândi ce va urma în viitor, acest lucru ajutându-l să aibă o ordine a evenimentelor.

Momentul final era cel în care Ed cobora panta către casă, o nouă călătorie care pentru Ed era cea mai plăcută și cunoscută. Ea presupunea întoarcerea înapoi prin pădure, apoi la baza dealului și în curtea casei.

Chiar dacă aventurile lui Ed păreau irelevante, pentru el aveau un scop care nu putea fi schimbat, având o importanță uriașă, care pe Ed îl susținea și îl va susține în viață.

Biblioteca Binhai din China

V-ați gândit vreodată la un loc pentru lectură apropiat de perfecțiune? Mie personal îmi era greu să îmi imaginez acest lucru, dar o călătorie făcută în China mi-a schimbat părerea, văzând ce au reușit arhitecții chinezi să facă cu imaginația lor. Este vorba despre o bibliotecă situată în orașul Tianjin din China și care este supranumită „ochiul malefic”. În ciuda faptului că biblioteca este numită astfel, ea este departe de a avea un aer neprimitor.

M-am întrebat de ce „ochiul malefic”... Probabil deoarece sfera situată în interiorul ei apare ca un iris ce poate fi văzut din parcul aflat în fața clădirii, printr-o deschidere în formă de ochi.

Din momentul în care pășești în bibliotecă ai senzația că ai călătorit printr-un portal într-o altă lume, una a liniilor curbe și a cărților. Unghiurile și curbele liniilor care definesc interiorul sunt menite să evidențieze utilitatea spațiului: locuri pentru citit, rafturi de cărți, cafenele.

Irisul luminos domină spațiul central și servește drept auditoriu, având o capacitate de 110 persoane.

Clădirea a fost finalizată în anul 2017. Are cinci etaje și un număr impresionant de cărți, 1,2 milioane de exemplare. Doar două dintre etaje sunt destinate lecturii, al treilea are săli de conferințe și calculatoare, iar ultimele două sunt de fapt balcoane cu restaurante.

Senzația pe care o ai stând pe balconul acela, citind o carte, savurând un ceai și admirând peisajul care se desfășoară în fața ochilor tăi este una nemaipomenită. Singurele lucruri pe care le auzi sunt foșnetul vântului și muzica din fundal.

Cornulețe cu scorțișoară Capitolul II (continuare din nr. 2 al revistei)

Pârâu argintiu ieși de la școală alergând spre cafeneaua Miau-Miorlau. Doamna de la cafenea spuse:

- Am închis! Ooo, dar ce ați dori, Pârâu Argintiu?
- Aș dori 61 de cornulețe cu scorțișoară.

Doamna se uită îngrijorată în spate și văzu doar 3 cornulețe cu scorțișoară foarte mici.

- Ăă...îmm...umm...ăăă. Vin înapoi imediat, domnișoară, spuse doamna.
- Știți că nu îmi place să-mi spuneți așa.

În bucătărie doamna fugea de colo-colo, în timp ce gătea, scoase capul din bucătărie și spuse:

- Cuptoarele sunt încălzite!

Pârâu Argintiu își dădu jos gluga de la hanorac, se uită în sus și spuse:

- O.K! Dar să-i ambalați în pungi vă rog!
- În câte pungi?
- În 61 de pungi, te rog, dacă poți!

Doamna Alexandra, așa citi Pârâu Argintiu de pe ecuson, leșină de groază:

- Nu avem destule, spuse Alexandra. Spre uimirea ei, Pârâu Argintiu spuse:
- E în regulă, puneți-le așa cum sunt.

Alexandra împachetă într-o pungă toate cele 61 de cornulețe:

- Nu trebuie să plătești pentru că ești fiica lui Andrei și Coadă de Alun Pis Pis.
- O.K!

Dar când plecă spre limuzină Pârâu Argintiu lăsă 100 de lei pe care Alexandra să îi găsească.

Porumbăcel

Porumbăcel era un pui dolofan, pestriț, cu acel cioc ascuțit specific găinilor, ochii mici și galbeni cu pupilă neagră. Întotdeauna, după ce îmbrăca melonul său înalt cu o pană de uliu înfiptă în el și fracul său negru asortat cu un papion galben, Porumbăcel mergea la o plimbare.

Pe data de 24 ianuarie 2023 își abandonează rutina și zbură. Puterile îl lăsară tocmai când zbura deasupra unei curți. Curtea era un amestec de vechi, nou și improvizat.

În acea curte se aflau de la cel mai nou John Deer, o marcă cunoscută de utilaje agricole, la cel mai vechi tractor. Cotețele erau făcute din lemn, folosind tone și tone de cuie. Se vedea că avuseseră zile mai bune, dar cu toate acestea erau populate de sute de găini. Porumbăcel ateriză, împrășcând cu noroi peste tot în jur. Acum tractorul parcat și copacul de lângă ele fură pictate. La fel și papionul galben al lui Porumbăcel, care strălucise chiar și în momentul împrășcăcios* al lui Porumbăcel. John Deer-ul nu mai arăta deloc ca utilajul agricol performant care era, ci arăta ca o foarte reușită sculptură în noroi. Copacul, care avusese frunze verde-crud și un coronament impresionant plin cu mere roșii, zemoase, dulci și bune, fu transformat într-un cuier noroios de către găini.

Porumbăcel se ridică cu chiu cu vai și constată, după câteva ture în jurul curții, că nu-și rupsese nimic. După o scurtă privire în jur, Porumbăcel observă cel puțin o tonă de grâu măcinat și gustos. Problema era că toată această bunătate de mâncare era închisă în spatele unei uși mari de plasă metalică pe care trebuia să o împingă către dreapta pentru a intra în Rai.

În următoarele zile eroul nostru începu să miște acea ușă. Acționa pe baza proverbului „încetul cu încetul se face oțetul”.

În sfârșit, ziua cea mare venise! Porumbăcel se strecură în Camera cu Grâu.

Interiorul era destul de anost, niște pereți gri, dar acolo era grămada de grâu.

Sări în grămadă și se înfruptă. „Grâul acesta e așa de bun! Sunt impresionat!”, gândea Porumbăcel în timp ce mânca proviziile fermierului.

Fu luat prin surprindere de către fermierul care venea către el furios.

Porumbăcel fugi și fugi, până ieși din încăperea aceea blestemată.

SFÂRȘIT!!!

*Termenul aparține autorului; deși nu există în limba română, este folosit în text ca licență poetică.

Renul

A fost odată ca niciodată un ren jucăuș. Anotimpul lui preferat era iarna, pentru că era multă zăpadă. Stăpânul lui era Moș Crăciun și, în fiecare zi de Ajun trăgea sania lui Moș Crăciun, iar după aceea ducea sania în toată lumea ca să îl ajute. După ce duceau cadourile în lume, se întorceau acasă să se culce pentru că erau obosiți.

A doua zi se pregătea pentru Revelion: adică sculpta, cumpăra artificii și se ducea în pădure cu un topor și tăia ramuri de brad. După care se ducea acasă și punea din loc în loc câte o fundiță roșie pe rămurelele verzi.

Ceilalți reni făceau același lucru pe care îl făcea și el. Renul jucăuș tot muncea și muncea iar după ce a terminat i s-a părut că totul era atât de frumos, dar nu avea nimic special. El s-a dus din nou la magazin și a cumpărat niște luminițe. Apoi s-a întors acasă și a început să pună luminițe peste tot, iar după ce a terminat și cu asta, a văzut că toți spiridușii, renii și chiar Moș Crăciun erau uimiți și Moș Crăciun i-a dat un premiu.

După aceea, s-a dus în grădina plină de zăpadă și a făcut câțiva oameni de zăpadă.

A scos câțiva morcovi, câțiva cărbuni și câteva bețe. Și s-a dus în casă să ia fulare și jobene. Apoi s-a dus în casă și s-a culcat. A 2-a zi era Revelionul! El s-a trezit, a căscat și s-a dat jos din pat, apoi și-a dat seama că ceva voia să explodeze și nu știa ce, dar apoi ceva chiar explodă. Buuuuum! Și începu să râdă. Erau doar niște artificii! Leși apoi afară să vadă ce se întâmplă. Era un spectacol atât de frumos! Apoi i se păru ceva ciudat. Artificiile erau complet negre, iar dacă o scânteie atingea pământul, exploda și făcea niște cratere uriașe!

Atunci și-a dat seama că erau artificii explozive! Apoi a văzut ceva verde și păros și a văzut pe el niște bale de câine. Era foarte speriat, așa că s-a dus cât de repede îl țineau picioarele la ceilalți reni și le-a povestit tot ce a văzut afară. Apoi s-a dus la spiriduși și Moș Crăciun, dar nici ei n-au știut cine este acea creatură misterioasă.

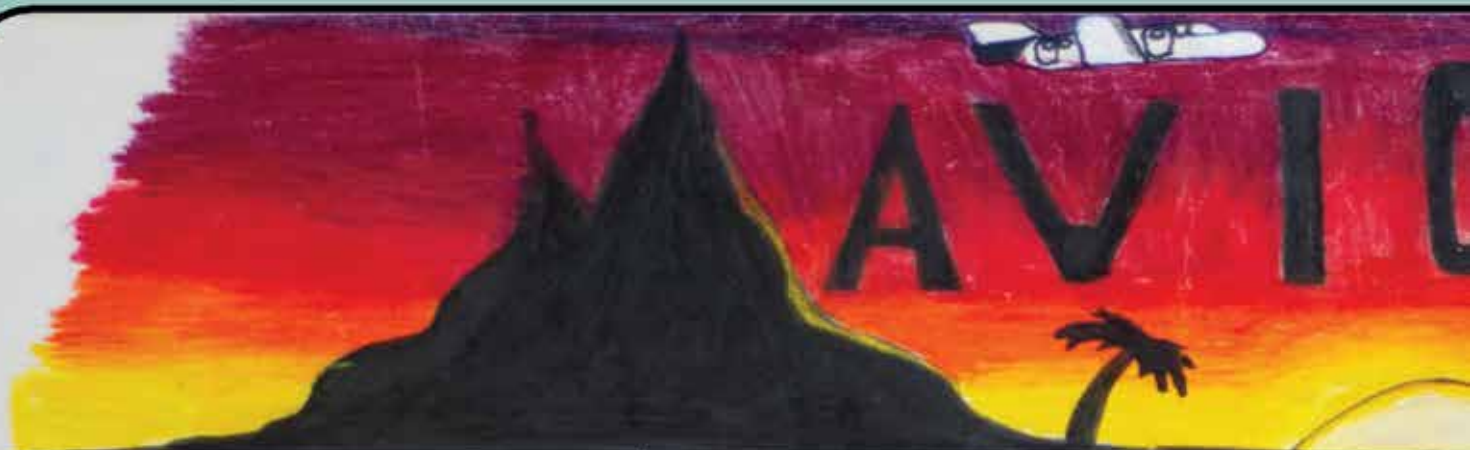
Peste câteva minute acea creatură verde și păroasă, trecu pe acolo și fură sacul lui Moș Crăciun și câteva cadouri nedeschise de la Crăciun. Creatura a luat o scară, a pus-o în interiorul hornului, s-a cățărat până pe acoperiș și când a ajuns sus a fugit.

Spiridușii s-au speriat și s-au dus la culcare, dar Moș Crăciun avea un plan: să se ducă tiptil după acea creatură și să ia sacul și cadourile înapoi.

Leși pe ușă cât de încet putu și văzu creatura două case mai departe. Se ascunse după casa și se pregăti să ia cadourile și sacul. Când creatura nu era atentă i-a luat sacul și cadourile, s-a întors și când a ajuns, spiridușii pregătiseră deja petrecerea și peste câteva minute se auzea muzica.

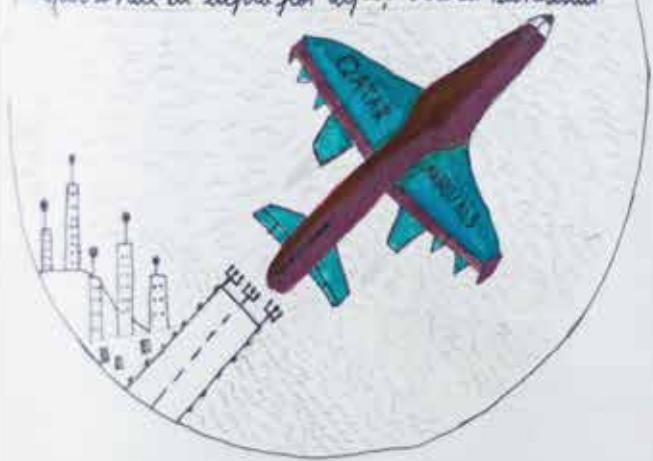
SFÂRȘIT

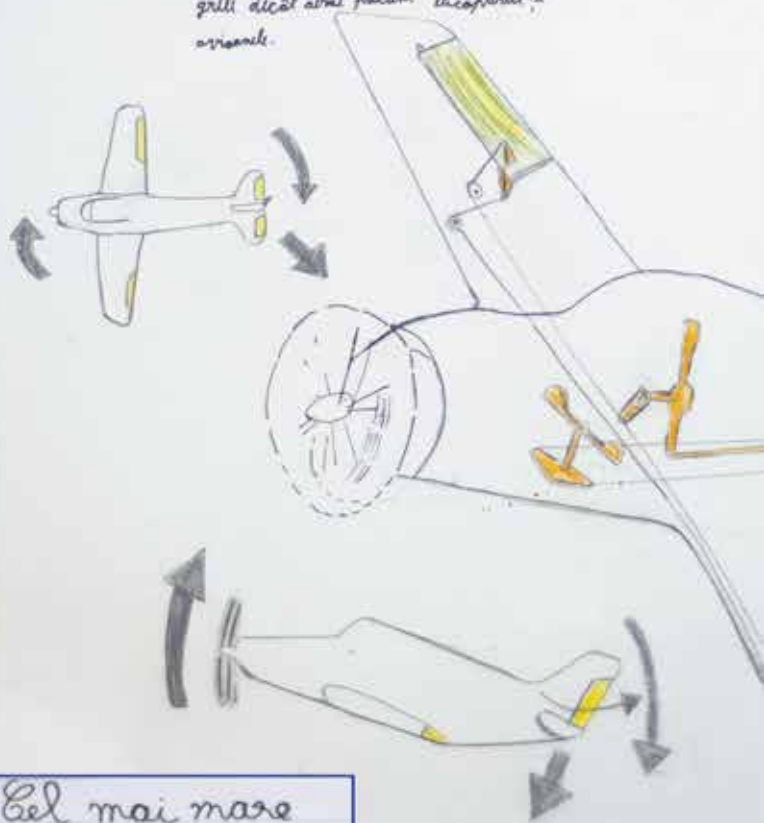
AVIOANE

"Aviația a parcurs un drum lung de la decolarea primului avion autopropus în 1903. Astăzi, aeronave ucrâne transportă sute de pasageri peste fațetele din glob, în timp ce avioanele supersonice de luptă pot depăși viteza sunetului"

{ Avioane de pasageri }
 Primul zbor comercial a avut loc în 1914, cu un singur pasager la bord. Astăzi, cel mai mare avion de linie, Airbus A380, poate transporta până la 850 de pasageri.

În Lough Vapley în Anglia și Otto Lilienthal din Germania au zburat cu primele planoare în secolul al XIX-lea, iar motorul cu benzina în 1880 a permis la apariția aparatelor de zbor mai grele decât aerul precum elicopterul și avionul.

Cel mai mare avion comercial

Este lansat prima dată în 2005 are patru motoare, două etaje, 6 usi, iar de aici este folosit pe distanțe lungi. Poate decola doar pe piste lungi.

Avioane de pasageri

Primul zbor a avut loc în 1914 cu un singur pasager la bord. Cel mai mare avion Airbus 380, poate transporta până la 853 de pasageri.

DANE

Cel mai mare avion comercial

Boeing 747-8
 Este lansat prima dată în 2005. Are 2 motoare, două etaje și are, în total, este echipat pe distanțe lungi și poate zbura două săptămâni lungi.

ȘTIAI
 CA?

Cel mai rapid avion cu reacție cu 110 km/h

Cel mai rapid avion cu turbopropulsor cu 1271 km/h

Cel mai greu avion cântărește 250 de tone

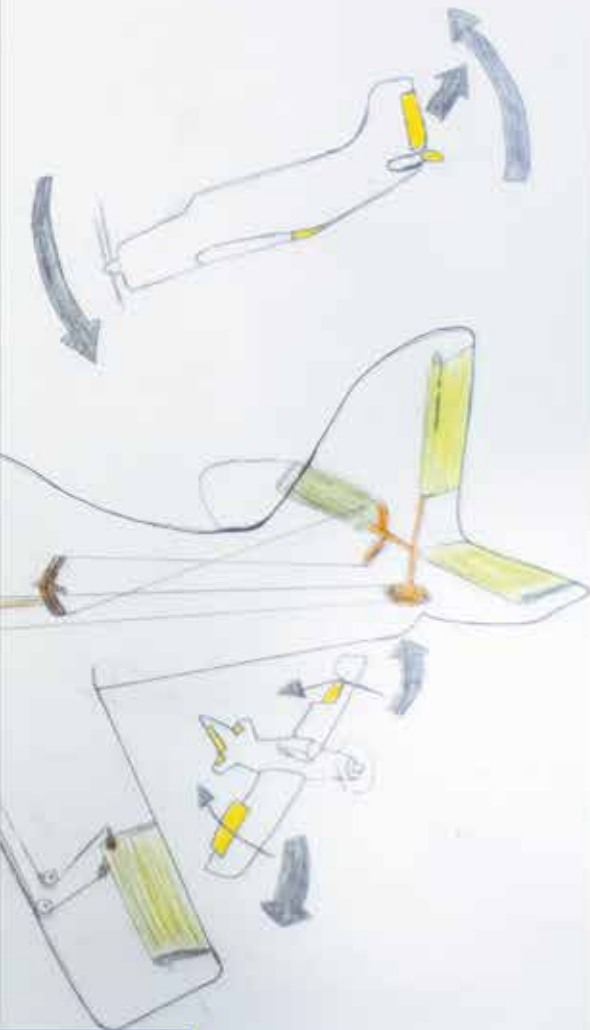
Cel mai mare avion comercial poate duce până la 853 de pasageri

Prima avion comercial cu motor F-117

Prima avion cu motor a fost făcut de frate WRIGHT în 1903

Prima avion comercial
 Avionul inventat în America a fost proiectat ca să nu poată fi detectat de radar. El nu încă flota el fost inventat în 1991

{Avion cu aripă retrăgibile}
 După cum știți la decolare și la aterizare, pentru a fi portanță și viteza sunt necesare. În zbor însă, aripile sunt retrase în spate pentru a reduce forța de rezistență și a permite zborul mare

pasageri

comercial

cu un
 bord Astari,
 on de linie,
 transporta
 pasageri.

Jurnal de sâmbătă

Într-o zi de sâmbătă, am participat la un eveniment organizat de S.O.R. (Societatea Ornitologică Română). Acesta era despre una dintre materiile mele preferate: ornitologia. Am mers cu mama la acest eveniment care se întâmpla la Muzeul de Zoologie.

Când am ajuns la poartă m-a întâmpinat prietenul meu, Toma. După puțin timp au ajuns Lavinia și Dana, profesoarele mele și ale lui Toma. I-am așteptat și pe ceilalți colegi uitându-ne într-o revistă cu noile seturi de lego găsită pe un raft. Într-un timp ajunseseră și ceilalți colegi.

Ne-am strâns într-un mic cerc și Lavinia ne-a explicat cum se va desfășura evenimentul. Am intrat în muzeu și un angajat ne-a întâmpinat cu un bol în care erau mai multe bilețele. Dana ne-a zis că fiecare dintre noi trebuie să ia un bilețel din bol. După ce ne-am ales bilețele, ne-am împărțit în două grupuri. Eu, Toma, Smaranda, Ioio și Carolina în grupul Danei iar ceilalți în grupul Laviniei. Eu am ales un bilețel pe care scria că trebuia să fac o hrănitoare din PET (plastic) dar din păcate domnul de la standul acela n-a lucrat încă la confecționat hrănitore din plastic așa că am mers la standul de hrănitore de lemn. Între timp Toma își terminase hrănitorea și se duse la altă activitate. Dana chemă trei colege de-ale mele ca să facem împreună hrănitorea de lemn. După ce am terminat hrănitorea m-am dus la un stand unde puteam vedea la microscop anumite părți din corpul insectelor. Apoi m-am dus la Toma iar la recomandarea Laviniei ne-am dus la standul de păsări acolo unde o doamnă ne-a testat ca să vadă dacă știm speciile de păsări.

Ca să am amintire, am mers să îmi cumpăr o insignă cu pasărea mea preferată, cucuveaua! Apoi a urmat standul de împâslit lâna, activitate care mie mi-a plăcut foarte mult. Am ales să fac un omuleț din lâna foarte drăguț care din păcate a fost mâncat de câinele meu, Archie, a doua zi. În timp ce împâsleam Dana m-a întrebat dacă vreau să dau un interviu. I-am zis că da, așa că am mers undeva unde doamna reporter mi-a pus câteva întrebări despre activitățile pe care le-am făcut. La ora 13:00 am încheiat activitățile așa că am plecat acasă cu mama.

În drum spre casă i-am povestit entuziasmat mamei despre cele întâmplate la eveniment.

EPPY-BARR

Salut! Sunt Eppy-Barr, un virus malefic. Trăiesc în corpul unui adolescent pe nume Johnatan. Eu mă transmit prin salivă, așa că gazda mea e bine aleasă.

Dacă n-ați auzit de mine, numele meu adevărat e Eppstein-Barr și provoc boala sărutului.

Ca cei mai mulți oameni, Johnatan m-a contactat la frageda vârstă de 1 sau 2 ani prin saliva mamei. Am rămas latent în corpul lui. M-am activat din cauza stresului. Da, ei bine, Johnatan e stresat din cauza unei anumite Evaluări Naționale de clasa a 8-a. Am să dispar în 1-2 luni, depinde de cât sunt de înfometat. Între timp provoc: multă durere, febră mare și glande limfatice umflate la gât și axile.

Chiar dacă sistemul imunitar e slăbit, tot trebuie să fiu atent. Hopa! Ce tot narez aici, vine o patrulă! Aaaaaa! Trebuie să fug! Pfui! Am scăpat!

Din ascunzătoarea mea, din talpă, am luat-o tiptil spre casă. Casa mea era în creștetul capului. E un drum lung, dar mi-am luat inima în dinți și l-am parcurs, dar nu pe tot. Pe la jumate m-a omorât o patrulă, sau asta cred ei. De fapt, eu sunt încă în viață, deoarece țintașii lor nu-s foarte buni. Mi-a trecut glonțul pe la ureche.

În drumul meu către casă, am găsit o tavernă care părea foarte fancy. Am intrat și am constatat că în interior era o adunătură de virusuri bete criță. Cum tot eram acolo, am decis să îmi iau o bere. M-am dus la barman și am comandat-o. Barmanul se numea Johnny-Barr. Eram același tip de virus, așa că am primit o reducere de 80 de cunți, banii virusurilor.

Noaptea aceea, am petrecut cum nu am mai petrecut din liceu. Am reușit să nu atragem nicio patrulă, ceea ce e lucru mare.

A doua zi m-am trezit tot în bar la 11:10 a.m.. Capul mi-l simțeam de două ori mai mare decât era de fapt. Barmanul, care nu băuse, se trezi și zise:

- Se vede că te-ai dezobișnuit să bei.

L-am ignorat, și am ieșit pe ușă. M-am uitat pe hartă. Ieri avansasem până la genunchi. Se aud pași de după colț. M-am băgat într-o crăpătură. Pe lângă mine nu trecu doar o patrulă, ci întreaga armată imunitară cu tot cu temutele avioane ale celulelor albe. Vai, dacă m-ar fi prins! Am așteptat 10 minute ca să treacă afurisiții ăia de la Imunitate. După ce au trecut ei, am ieșit din ascunzătoare și am luat-o la sănătoasa.

Au mai fost câteva incidente incluzând alcool, patrulare și, desigur, pe mine! În afară de asta, mi s-a mai făcut foame și Johnatan s-a simțit rău, apoi am ajuns acasă.

SFÂRȘIT

Mihai Abrudan

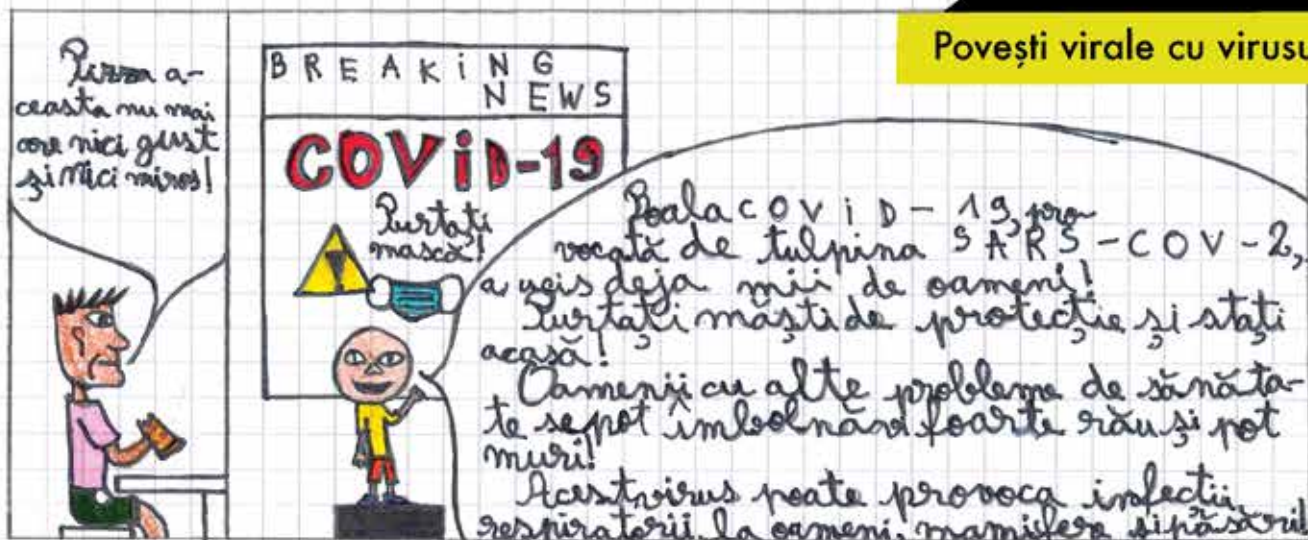
Povești virale cu virusuri

Într-o zi Al-Virusihaleba și prietenul său Nicky Van Boon așteptau ca Bill, domnul în care trăiau, să tusească pentru a-și infecta colegul de masă cu boala COVID-19.

Alexander Foeckl

Povești virale cu virusuri

Virusul Zika

- Eu sunt Zika. Am material genetic format din ADN și sunt un virus. Nu mă pot înmulți în afara unui organism, am nevoie să intru într-o celulă și să folosesc „mașinăria” ei de copiere a ADN-ului. Boala pe care o cauzez se transmite prin înțepătura unui țânțar infectat din genul Aedes și provoc o boala numită febra Zika. Simptomele sunt: febră, dureri de articulații și erupții pe piele. Țânțarii din genul Aedes pișcă de obicei ziua. Zonele cele mai afectate de febra Zika sunt Africa și America de Sud. Dacă o femeie însărcinată este infectată cu virusul Zika, copilul se poate naște cu microcefalie (cap și creier mai mici) și dizabilități fizice și intelectuale.

Alex Runcan

Povești virale cu virusuri

Peisaj marin

Deasupra mării nesfârșite, pescărușii și pelicanii dau târcoale, căutând cu privirea bancuri de pești, heringi sau sardine, o delicată pentru ei.

Coborâm un pic și vedem pe suprafața involburată a apei, alge și dragoni de mare. Mai jos, ajungem deja în mare. Bancuri colorate de pești și grupuri de crustacee mișunau liniștiți, având grijă să nu se intersecteze.

Pe fundul mării, pe un petic de nisip neîncălzit de soare și înconjurat de pietre, zace o mică stea de mare. În jur sunt doar pietre, recife de corali și niște anemone. Recifele de corali de toate culorile sunt niște ascunzișuri perfecte pentru micii căluți de mare ca de jucărie.

Puțin deasupra pietrelor, o caracatiță plictisită dă târcoale, iar mai la nord, unde avem din nou nisip, poți observa forme ovale, triunghiulare și de culoarea nisipului: pisicile de mare căutându-și prada.

Acesta era un minunat peisaj marin de care Freddy, un biolog, avusese parte cu câțiva ani în urmă, și pe care spera să-l revadă. Rămăsese impresionat de această priveliște, chiar dacă știa că va fi uimitoare și se considera norocos de oportunitatea avută.

Acum încerca să găsească o modalitate pentru a opri extincția recifelor de corali care, în afară de faptul că erau ascunzișuri extraordinare pentru căluții de mare și case ale multor pești, erau, din păcate, pe cale de dispariție.

Zece minute mai târziu Freddy auzi telefonul cum sună. Tocmai aflase că era vorba despre o altă expediție marină la care era invitat.

Freddy luă autobuzul până la sediul organizației unde fu întâmpinat cu mare bucurie. Echipa de cercetători era foarte fericită. Aștepta cu nerăbdare următoarea aventură și în adâncul sufletului știa că va fi o experiență unică.

Filip Vidrighin

Ibn Battuta

Ibn Battuta, pe numele său întreg Abu Abdullah Muhammad, a fost un explorator musulman din perioada medievală. Născut la 25 februarie 1304 în Tanger, Maroc, într-o familie bogată, Ibn Battuta a avut parte de o educație bună. Provenind dintr-o familie de juriști și judecători, el a studiat dreptul pentru a deveni qadi, qadi fiind judecători din societatea Islamică, care au control asupra aspectelor legate de religie.

Ibn Battuta și-a început călătoriile pe data de 14 iunie 1325 când a plecat din Tanger la Mecca, pelerinaj numit "hajj".

Ibn Battuta a avut ca scop, în călătoriile lui, nevoia de cunoaștere, nevoie pe care și-o putea satisface doar în cele mai importante centre culturale ale lumii islamice, cum ar fi Alexandria, Cairo sau Damasc, unde a și ajuns. Pe lângă ținuturile Islamice, Ibn Battuta a călătorit și în Spania, Africa de Nord și de Vest și în China. Însă călătoria lui în China nu a fost una plăcută, deoarece era tulburat de felul în care China era dominată de păgânism și de diferențele culturale.

Majoritatea informațiilor despre călătoriile lui Ibn Battuta le avem dintr-o carte scrisă de acesta cu ajutorul unui cărturar, numită Rihla, după ce acesta se opri din călătorit, la vârsta de 50 de ani.

Ibn Battuta moare la 1369, în Marrakesh, Maroc.

Ibn Battuta a călătorit timp de trei decenii, acoperind 120 000 de kilometri, egal cu circumferința pământului de trei ori. Însă cel mai important lucru este că în toate aceste călătorii Ibn Battuta a descris, în cartea sa, civilizațiile, culturile și locurile cu care a intrat în contact, astfel fiind cel mai remarcabil explorator musulman.

Călătoria

Într-o dimineată de vară, soarele strălucea deja puternic pe bolta cerească, fără niciun nor pe ea. În grădina de legume a fermierului Joe se afla o familie de melci de grădină. Și arătau cam așa: cochilia le era de un bej frumos cu o spirală cafenie, ceea ce făcea să pară că se continuă la nesfârșit. Corpul era de o culoare la fel de frumoasă ca și cochilia. Se hrăneau cu legumele din grădina lui, cum ar fi: ridichi, varză, roșii zemoase și cea mai bună dintre toate era salata, care era preferata melcilor de grădină.

Dar într-o zi, totul s-a schimbat.

Cum era vară, vremea era cam schimbătoare, iar în vara aceasta începu seceta. Și cum era secetă, zarzavatul nu s-a dezvoltat și cum salata nu a crescut, melcii nu aveau ce mânca, dar în colțul opus al grădinii se afla o salată perfectă, care nu fu afectată de starea vremii, deoarece era preferata fermierului și o uda în fiecare zi. Melcii tânjeau după acea masă copioasă, dar nu aveau cum să ajungă la ea pentru că era la o distanță mare, ceea ce însemna o călătorie lungă pentru un melc, cel puțin o zi întreagă.

Pe măsură ce seceta înainta, melcii se moleșiseră pe zi ce trecea, iar dacă nu ar fi mâncat ceva în câteva zile, ar fi murit. Și într-o zi s-au decis să meargă cu toții înspre locul cu pricina, adică înspre salata verde crud, pe care toată lumea și-o dorea.

Melcii s-au pornit dis-de-dimineată, propunându-și să parcurgă toată acea distanță într-o singură zi. Și-au pus provizii: o tonă de salată murată din care mai aveau în pivnițele lor întunecoase, în care era umezeală. Drumul era lung, iar ei nu aveau timp de pierdut!

Întâi trebuiau să treacă prin Pădurea Copacilor Bătrâni, adică stratul de ridichi. Când melcii trecură prin ea, se îngroziră de ce văzură! Ridichile erau niște legume tari, rozalii, pe când acum erau doar niște chestii săltărețe pe care puteau să sară, iar culoarea era de o nuanță maroniu-deschis. De atâta groază, melcișorii începură să se plângă că nu aveau ce mânca, iar cei mari îi liniștiră că vor avea cu ce se hrăni de îndată ce vor ajunge în capătul celălalt al grădinii.

Următoarea provocare era așa zisa „MLAȘTINĂ DREAPTĂ”, care era stratul de spanac. Dar acum frunzele erau așa de încrețite de la atâta secetă, încât puteai să-i spui „MLAȘTINA ÎNCREȘITĂ”. Melcii s-au speriat așa de tare, încât au plecat tăcuți mai departe.

Au mai trecut prin multe alte locuri pe care nu le puteau descrie în ce hal arătau. După aproape o zi ajunseseră în locul propus.

Melcii aproape leșinară când văzură atâta mâncare proaspătă în fața lor. Toți se repeziră spre salvarea lor.

Când gustară din ea, gustul li se împrăștie în gură. De două săptămâni nu mai mâncaseră mâncare proaspătă, doar salată murată.

În doi timpi și trei mișcări terminară de înfulecat hrana proaspătă. Și de atunci încolo stătură în fiecare an în acel loc, știind că vor avea mâncare din belșug, chiar și când va fi secetă. Aceasta a fost marea călătorie a melcilor spre viață.

Cullinan

Bună! Eu sunt Cullinan. Pe scurt cel mai mare diamant brut din lume. 3.106,75 de carate în 621,35 g. Eu sunt un diamant în valoare de 2 miliarde de dolari. Am fost descoperit în Africa de Sud, în 26 ianuarie 1905. În Aprilie 1905 am fost pus la vânzare în Londra. Din fericire am fost vândut doar 2 ani mai târziu, în 1907. Acum pot fi vizitat în Turnul Londrei.

Această compunere nu este despre date economice, ci despre călătoriile mele nocturne. Îmi este greu să fac asta deoarece, vă rog să nu salivați pe foaie, sunt pe coroană. Am un "view" excelent de aici de sus. În orice caz, mie nu mi-a fost destul, eu am vrut să explorez mai mult. Safy, safirul, mi-a spus că a auzit niște zvonuri conform cărora există o crăpătură chiar lângă geam. După ce am aflat asta, am adormit, deoarece nu aveam nicio șansă să plecăm neobservați.

- Cullinan! Cullinan, trezește-te! Putem să ieșim de la mititica! Nu mai sunt gărzi! a spus Safy în șoaptă.

- Ce? Mititica? Vrei să spui plimbare noct...

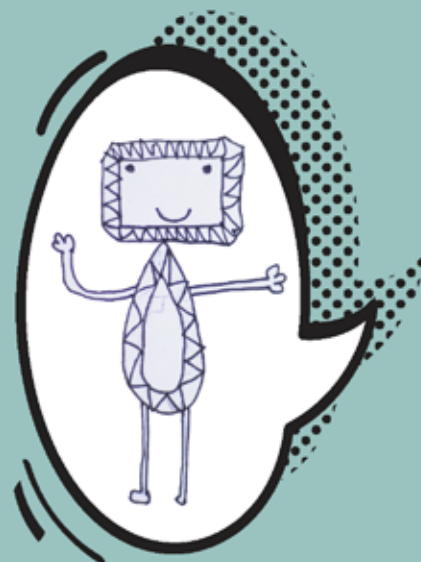
- Taci! Poate se prinde careva!

- Bine. Oaaaaahh/(căscat) ! Scuze, dar este 12 noaptea și pentru mine.

M-am ridicat în picioare și m-au furnicat toți cei 6 electroni de pe cele 2 orbite, pe orbita din exterior 4, iar pe cea din interior 2. Ajuns în picioare, am împins sticla și am ieșit din acea cușcă. Dar mai era o problemă: să nu trezim celelalte nestemate (serios, în comparație cu mine sunt precum Trabantul și Bugatti Bolide). Am ieșit prin crăpătura de lângă geam și aerul răcoros al nopții ne-a lovit în freză (dacă aș fi avut freză, aș fi ridicat un deget și oamenii ar fi scufundat America). După ce am ieșit pe geam, ne-am cățărat până în vârf și de acolo am sărit (27 m). După asta a fost noroc pur, adică chiar atunci o altă clădire era în flăcări, deci era și o saltea gonflabilă. Noroc cu quarcul 4 din atomul 44444, e un mic hacker, a furat tehnologia de invizibilitate din AREA 51. Mersi, picuile!

Odată aflați în siguranță, am căutat o hartă pentru a ne orienta prin Londra. Mai întâi ne-am dus la M&M World, apoi la London Dungeon (mi-au tremurat orbitele atomice). Ne-am mai dus și la National History Museum, British Museum, Buckingham Palace și la London Eye. Când am revenit în turn, am adormit instant.

Dimineață a trecut pe lângă noi un băiat simpatic, pe nume Toma. El tot venea pe la noi în fiecare zi. La un moment dat i-am povestit despre noi și, exact ca și mine, a reținut doar detaliile financiare. Și dacă citiți asta, înseamnă că a reținut mai mult.

The Story of Deeksy

Hello! My name is Deeksy. I'm a teacup. My only plan in life is to be used for drinking tea. Of course, I carry some of the tea in me. When I think it's too sweet, I put a bit of salt in it. Don't ask me how, it's very personal.

For a few days I've heard my owners talking about their flight to other countries or continents. Since then I started to create a masterplan:

1. When they leave, I will wait 10 minutes
2. I will jump from my cupboard
3. I will pack
4. When I finish, I will take the bus to Gatwick Airport
5. I will leave via Teacup Airlines
6. Masterplan completed!

After all this hard work I will be happy to sit down.

My masterplan worked! Finally! I landed in Italy on the Imola circuit to see three comrades competing.

After they finished the race I jumped into someone's backpack and travelled back via Wizz Air. When we landed, I realized I had forgotten my teaplate!

The end!

Mihai Abrudan

Dylan

Hi! I am Dylan. I am a capybara.

Capybaras are the world's largest rodents. I am four months old and I love staying the whole day in the swamps. I love eating aquatic plants, grass and nibbling on barks.

My native range is in South America. I live in Pantanal, Brasil. I have two brothers named Dwayne and Dennis.

One day my brothers and I were sitting in water. We realized our mother was not with us.

We come out from the water and started to search for her.

I walked slowly, Dennis and Dwayne were walking behind me.

We looked for her hours and hours, but we couldn't find her.

We went back in water and ate some grass to have energy.

We found a small hole and slept in it.

The next morning we woke up full of energy and started to search for our mom.

We walked one mile and then we saw a place which was full of grass. During our trip we only saw sand, we didn't see grass at all.

After we ate some grass, we continued our journey.

We walked beside rivers, trees and bushes.

Suddenly we found our mom. She was looking for us. We learned that we have to take care of ourselves, have water and food with us when we go on a trip.

Alexander Foeckl

Isaac Newton

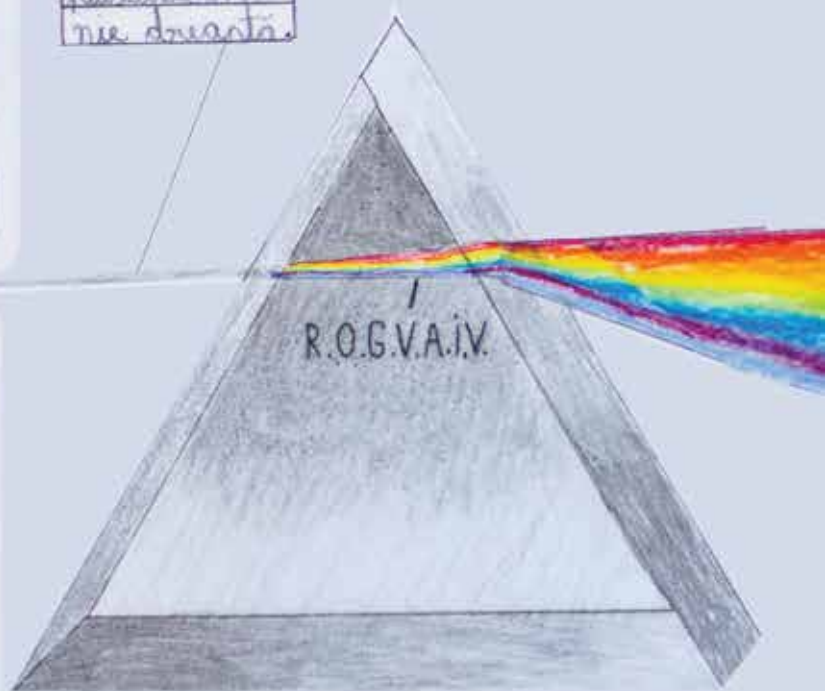
Forța netă

De obicei există mai multe forțe care acționează asupra unui obiect. De exemplu, când dai un magnet jos de pe un calorifer, există două forțe care acționează: forța magnetică care ține magnetul pe calorifer și forța pe care o exercită tu asupra acestui magnet. Combinația tuturor forțelor care acționează asupra unui obiect, se numește **forța netă**. Forța netă a unui obiect poate fi calculată adunând toate forțele de pe un obiect.

Isaac Newton a înțeles forța așa că unitatea de măsură este numită după el. Unitatea SI pentru forță este un newton. Un newton este forța necesară pentru a accelera un obiect cu o masă de 1KG cu un metru pe secundă la pătrat.

$$N = 1\text{KG} \times 1 \frac{\text{m}}{\text{s}^2}$$

Lumina se deplasează în linie dreaptă.

Lumina

Lumina este un tip de energie care se reflectă din obiecte și ochii noștri - acesta este de ce pentru a vedea lucruri lumina se poate în alte tipuri de energie, cum ar fi căldură sau electricitate. Intenșivitatea este lipsa luminii.

Lumina albă este împărțită în șapte culori când lovește prisma.

Prima lege a lui Newton:

„Un obiect în mișcare va rămâne în mișcare și un obiect în repaus va rămâne în repaus atât timp cât asupra sa nu acționează alte forțe.”

A doua lege a lui Newton:

„Acceleratia unui obiect este egală cu forța netă a obiectului împărțită la masa lui.”

Tudor Pitea, David Frătean

STIAI CĂ?:

Pentru a ridica un măr ști trebuie 1N.

1. Mășterii de artă
 2. Mășterii de artă
 3. Mășterii de artă
 4. Mășterii de artă
 5. Mășterii de artă
 6. Mășterii de artă
 7. Mășterii de artă
 8. Mășterii de artă
 9. Mășterii de artă
 10. Mășterii de artă
 11. Mășterii de artă
 12. Mășterii de artă
 13. Mășterii de artă
 14. Mășterii de artă
 15. Mășterii de artă
 16. Mășterii de artă
 17. Mășterii de artă
 18. Mășterii de artă
 19. Mășterii de artă
 20. Mășterii de artă
 Editura Literară Națională

NINJAGO

MASTERS OF SPINJITZU

THE FOLD

INSIGNE

1. THE WEEKEND WHIP
2. The Hollow Whip
3. King Ninjago's weekend whip
4. The Aracornai Remix
5. The Ghost Whip
6. The Pirate Whip
7. The Temporal Whip
8. The Rift Whip
9. The Christmas Whip
10. Fun for Ninjago

≠ LLOYD
 = JAY
 * KAY
 = NYA
 < ZANE
 ← COLE

THE FOLD

FORMA DRAGONULI

SARI!

LOVEȘTE ÎN APOI!

ÎN CARCER!

ÎN VÂRTETE!

1. Day of the departed
2. After the Blackout
3. Bulls digital
3. The one Ninjas
3. Eye of the storm
2. In Ninjago's color
4. Enter the town's name
4. The ninjas roll
4. The Century Ninja
4. Ninjas on the loose
4. The turn of the tide
4. The end of the foundation

Petru C., Ana S., Tudor V.

ZANE	JAY	KAY	COLE

SPINJITZU

Tornada creatiei

3. Muntele pe care stă Mănăstirea Spynjitzu este o prismă cu înălțimea de 3 unități și lățimea bazei de 5 unități. Calculează volumul acestei prisme știind că are baza pătrată.

$V = h \times l \times l$
 $V = 3 \times 5 \times 5 = 75 \text{ unități cubice}$

Volumul prisme este de 75 unități cubice.

Petru C., Ana S., Tudor V.

4. Lloyd are pește o prismă cu înălțimea de 10 unități, lățimea bazei de 4 unități și lungimea bazei de 5 unități. Calculează volumul acestei prisme știind că are baza dreptunghiulară.

$V = h \times l \times L$
 $V = 10 \times 5 \times 4 = 200 \text{ unități cubice}$

Volumul prisme este de 200 unități cubice.

1. Covorul din camera Măștrului Ulu are lățimea de 3 m și lungimea de 5 m. Descoperă aria acestui covor știind că are forma unui dreptunghi. Rezolvare.

$A = l \times L$
 $A = 3 \times 5 = 15 \text{ m}^2$

Aria covorului este de 15 m².

2. Posterul din camera lui Lloyd are lățimea de 4 m. Descoperă aria acestui poster știind că are forma unui pătrat.

$A = l \times l$
 $A = 4 \times 4 = 16 \text{ m}^2$

Aria posterului este de 16 m².

Rubrica logică

Care este numărul următor?

1
11
21
1211
111221
312211
13112221

.....

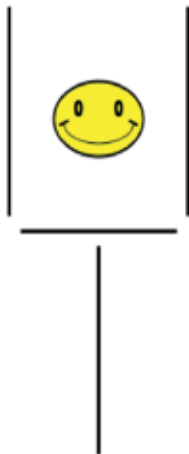
1.

În figura de mai jos este un șir de hieroglife. Scrieți în ultima căsuță (ultimul pătrat) ce simbol urmează.

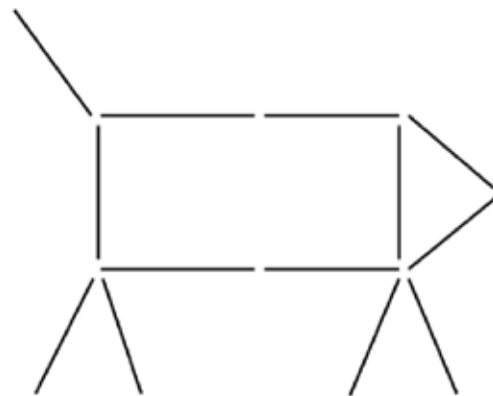
2.

În figura de mai jos este un pahar format din 4 bețe, iar în pahar un obiect cu o față zâmbitoare. Mută două bețe astfel încât obiectul să fie în afara paharului, fără ca paharul să își schimbe forma.

3.

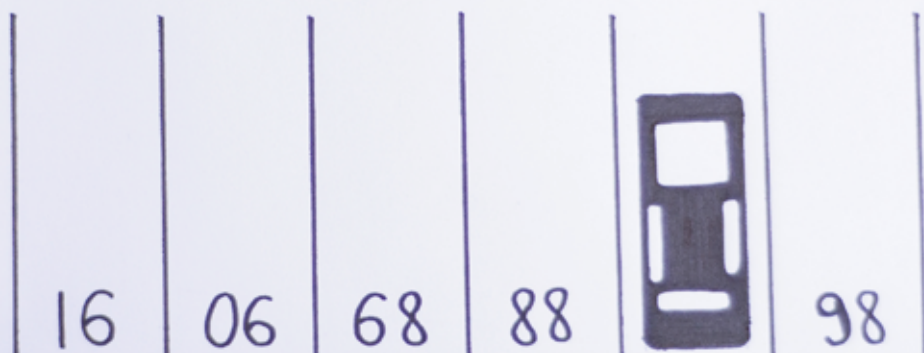
În figura de mai jos este reprezentat un câțel cu ajutorul a 13 bețe. Mutăți 2 bețe pentru a face câțelul să privească în direcția opusă, rămânând cu coada în sus.

4.

1. Smaranda C., 2. Andrei C., 3. Alex I., 4. Edi M., 5. Ingrid I.

5. Care este numărul locului de parcare ocupat?

Mami Terese

David Frătean

Ich bin mit meiner Familie in Kroatien gewesen. Wir sind zum Flughafen von Braunschweig gefahren. Wir sind 17 Tage geblieben. Wir sind 2 Tage gefahren. Wir haben ein Museum besucht. Wir haben keine Dinge mitgebracht. Aber schon im Tag vor Montag. Wir hat die Reise gefallen und wir hat das Wetter nicht gefallen. Die Reise war gut und das Wetter war schlecht. Wir sind mit dem meinsten Stunden geschwommen und wir haben gehört das Wetter war schlecht. Ich habe zwei gegessen. Ich habe gegessen und ich ausgeht.

Cum arată?

Sunt cea mai mică pasăre din lume, zbor rapid și sunt întâlnită în zonele deschise de câmpii cu multe flori. Limba mea e modificată, lungă asemănătoare cu cea a ciocântoarelor, fiind tubulară și bifurcată la capăt. Prezența mare a bătailor din aripi face ca zborul meu să fie vibrat.

Colibri

Unde trăiesc?

Casa mea este în cele două Americi, din Alaska până în Tara de Jos.

Cum arată familia mea?

Eu sunt cea care construiesc cuibul și am grijă îngură de pui.

Ce mănânc?

Îmi place să mănânc nectarul și pollenul florilor și uneori cu insecte

Ana Străjan

În pădure mă găsești,
De la găini ai vrea să mă găsești,
Roscată foc sunt eu,
Cu minte ascuțită și tupeu.

Cine sunt?

Text: Toma C.

Ilustrație: Sofia S., Miriam I.

Mă găsești pe jos, sunt albă,
Vin din cer și cad pe tine,
Sunt rece ca gheața,
Li te joci cu mine
dimineata

Cine sunt?

Ana Străjan

La Polul sud,
La Polul nord,
Măreata balonă de metal,
În port mă așteaptă pe real,

Cine sunt?

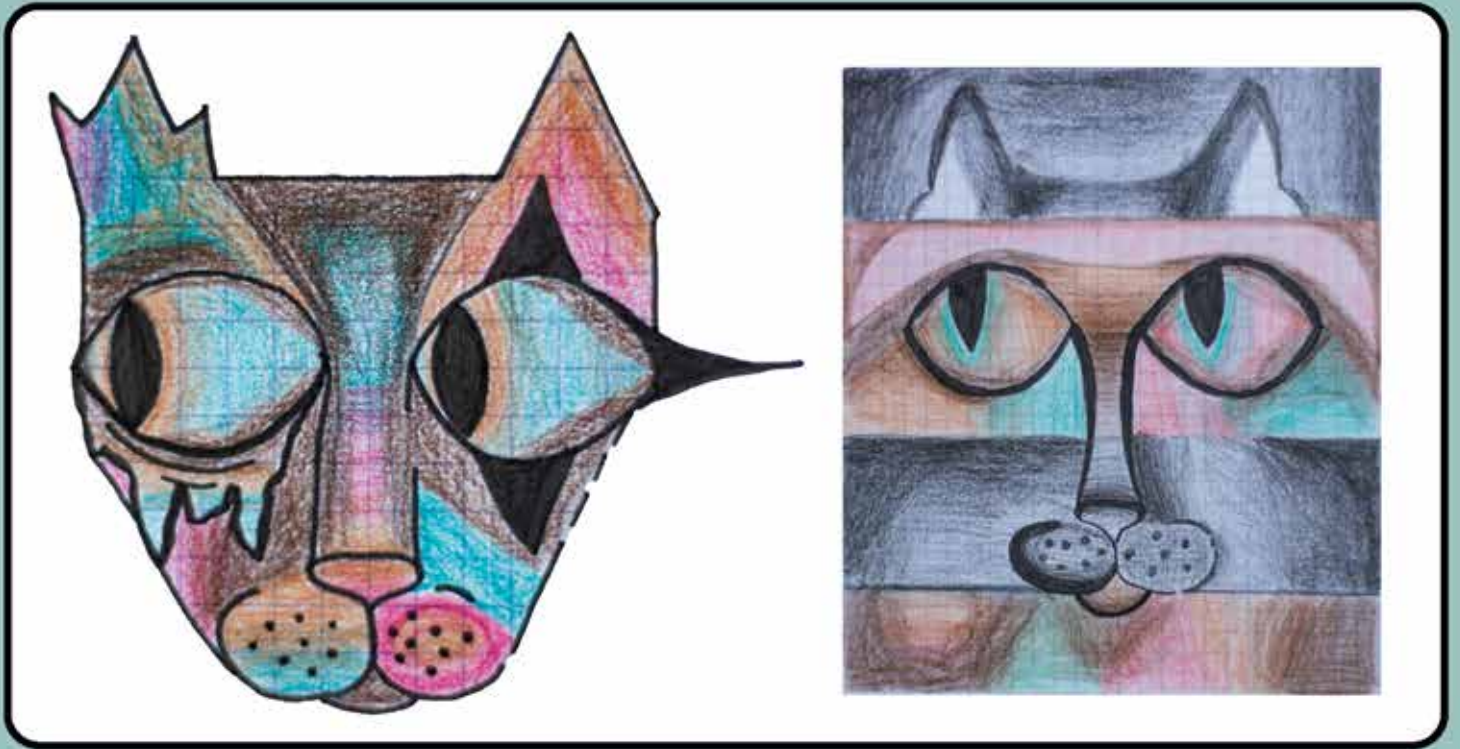

Text: Toma C., Ilustrație: Alexander F.

Pentru voi,
Pentru noi,
Pentru ei și ele,
Pentru mine,
Pentru tine,
Mărețul triunghi mare.
Cine sunt?

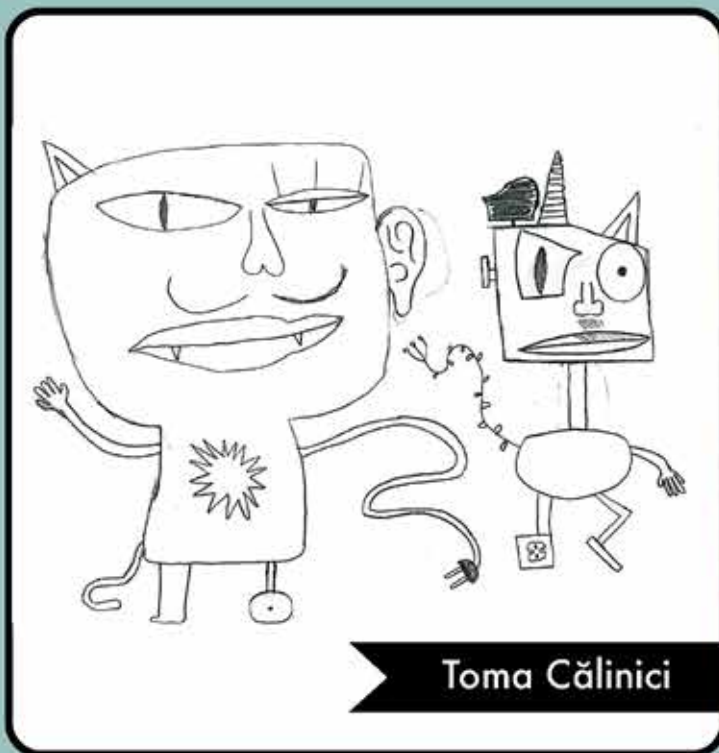
Toma Călinici

Miriam Iordănescu

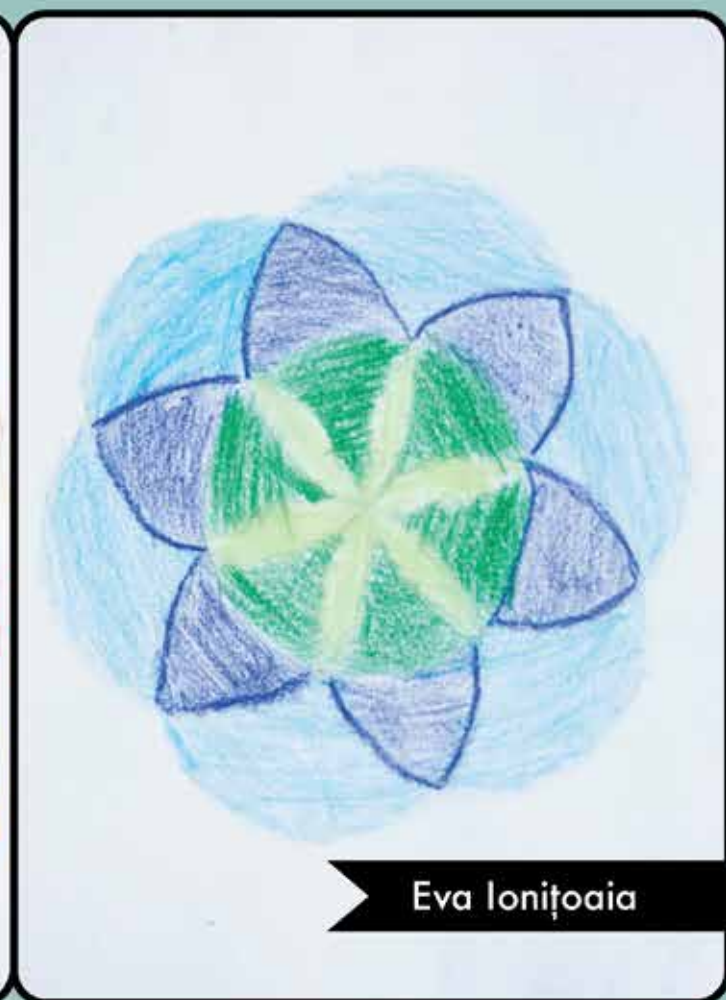
Toma Călinici

Miriam Iordănescu

Tudor Ariton

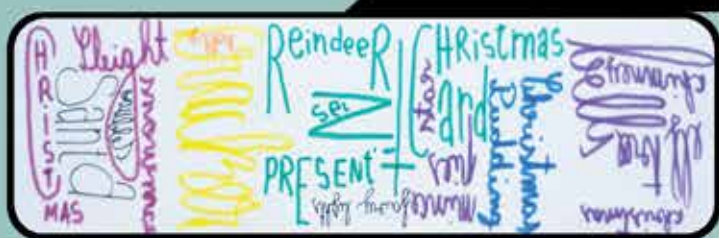
Eva Ionițoaia

Andrei Ciama

Carolina Curtuzan

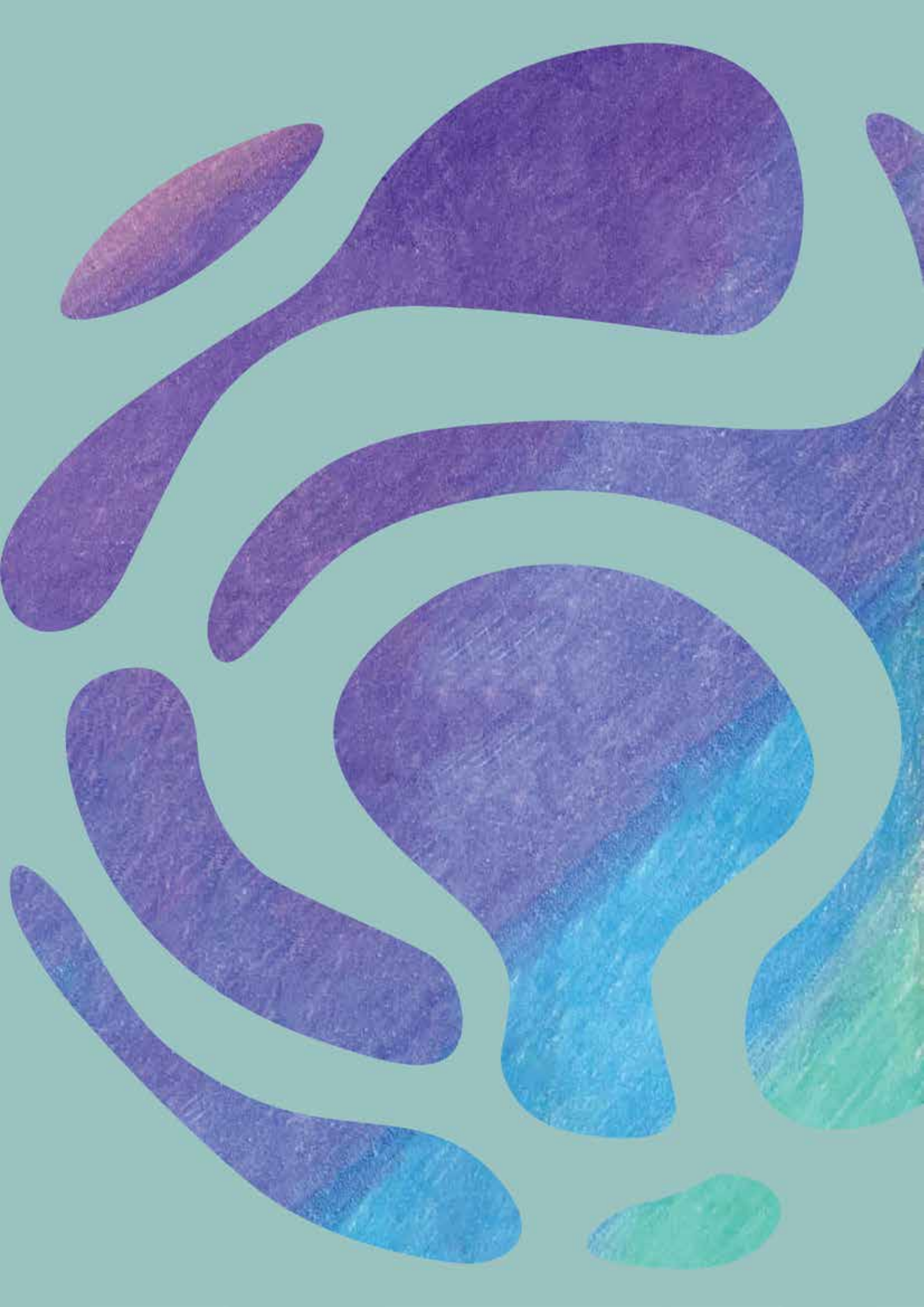
Toma Călinici

Anastasia Jula

Eliza Danciu

ȘCOALA GIMNAZIALĂ MONTESSORI ATLAS

**Valeriu Bologa nr. 3
Cluj-Napoca**

